

**NEJCHLADNĚJŠÍ
DÍVKA VE
MĚSTĚ
CHLADU**

HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

NEJCHLADNĚJŠÍ
DÍVKA VE MĚSTĚ
CHLADU

THE COLDEST GIRL IN COLDTOWN

Copyright © 2013 by Holly Black

All rights reserved.

Little, Brown and Company

Hachette Book Group Little, Brown and Company

is a division of Hachette Book Group, Inc.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Petr Sumcov, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7642-438-8 (pdf)

HOLLY BLACK

NEJCHLADNĚJŠÍ
DÍVKA VE MĚSTĚ
CHLADU

*Věnováno Steveovi Bermanovi, díky jehož inspiraci
byl tento román napsán.*

KAPITOLA 1

Nemůže se přihodit nic krásnějšího nežli smrt.

Walt Whitman

Tana se probudila ve vaně se skrčenýma nohama a tváří přimáčknutou na chladném kovovém kohoutku. Jeho pomalé ukapávání jí stačilo už promočit látku na rameni a vlasy. Celý zbytek těla i oblečení zůstal ještě suchý, takže si oddychla. Cítila zatvrdlou šiji a bolela ji ramena. Rozespale pohlédla na plesnivé skvrny na stropě, které připomínaly obrazce z Rorschachova psychologického testu. Chvilí nechápala vůbec nic. Pak se otočila na kolena, posunula se po dnu vany a odtáhla sprchovací závěs.

V umyvadle se vršily plastové kelímky, láhve od piva a pomuchlané ubrousky. Skrže malé okénko nad záchodem proudil dovnitř pozdní letní sluneční svit, a jeho nažloutlé paprsky přerušoval pouze stín, který vrhal svazek česneku zavěšený na garnýži.

Jasně. Večírek. Byla na večírku při západu slunce. „Uf!“ vyjelo z ní, když se prsty musela rychle zachytit závěsu, aby získala ztracenou rovnováhu. Utrhly se z něj tři kroužky. Ve spáncích jí tlouklo.

Vybavovala si své přípravy, navlékání náramků, které při pohybu rukou potichu cinkají o sebe, a pak nazouvání tmavočervených kožených bot s okovanou špičkou, které se musejí šněrovat celou věčností, a které nyní z nějakého záhadného důvodu už nemá na nohách. Vzpomínala si, jak si obtahovala kontury svých

matně modrých očí černou tužkou, a pak pro štěstí políbila zrcadlo. Dál už se všechno ztrácí v mlze.

Zapřela se rukama o okraj vany a opláchla si obličej. Make-up se rozmazal, rtěnka odcestovala na tvář a řasenka se rozpila. Bílé, panenkovské šaty, které si vypůjčila ze skříně své matky, měla na rukávu roztržené. Její černé vlasy připomínaly hadí propletenec a pomocí prstů rozhodně učesat nešly. Vypadala jako klaun po flámu.

Ve skutečnosti si byla vcelku jistá, že ve vaně usnula, když se chtěla vyhnout kontaktu se svým ex-přítelem Aidanem a tou jeho novou. Ještě předtím se hrála popíjecí hra pod názvem Lady nebo tygr, při které se sázíte, zda padne lady (panna) nebo tygr (orel). Když se netrefíte, musíte si dát malého panáka. Pak se hodně tancovalo, a ještě trochu popíjela whisky z flašky. Aidan vybízel Tanu, aby se líbala s jeho přítelkyní s vlasy v jahodové barvě a zarputilými ústy, s tou, co si na krk nasadila psí obojek, který našla v šatně. Říkal, že prý by to připomínalo zatmění slunce a měsíce na obloze, svatbu všeho černého se vším bílým. „Jedině tak zatmění slunce a měsíce ve tvých kalhotách,“ pověděla mu Tana, ale on vztekle a tvrdošjně trval na svém. A jak se jí ta whisky vkrádala do krve a kůže se pokrývala potem, naplnila ji nebezpečně známá bezstarostnost. Aidanovi se vždycky těžko říkalo ne, když se začal usmívat jako zlomyslný anděl, a on to ještě k tomu věděl.

Tana si povzdechla a otevřela dveře od koupelny. Nebyly ani zamčené, takže po celou noc mohl dovnitř každý klidně chodit, když *ona tam ležela za závěsem*. Jak ponižující! Doklopýtala do předsíně. Vzduch naplňoval pach rozlitého piva a ještě něčeho dalšího, kovově a mrtvolně sladce páchnoucího. Ve druhé místnosti hrála televize, a když se blížila ke kuchyni, slyšela tichý hlas moderátora zpráv. Lanceovým rodičům nevadilo, že si v jejich starém venkovském domě svolává večírky, takže je pořádal skoro každý víkend. Večer zamkl dveře a do svítání je nechal zabarikádované. Tana se zúčastnila spousty z nich, a rána byla pokaždé plná pokřikování, sprchování, vaření kávy a pokusů dát dohromady snídani z pár vajec a zbytku chleba. A také dlouhých front

na obě dvě koupelny se záchody, přičemž vždycky někdo bušil na dveře, že jste tam už moc dlouho. Každý se potřeboval vyčůrat, osprchovat a vyměnit si oblečení. To by ji přece muselo vzbudit.

Pokud ale *vážně* tohle všechno zaspala a ostatní jsou teď už někde venku, jistě se jí smáli, vtipkovali o tom, jak se válí v limbu ve vaně, dělali s ní možná i další věci, a k tomu si to všechno fotili. Samé takové ty blbosti, které pak bude muset poslouchat celou dobu ve škole. Může být ještě ráda, že jí nenamalovali knírek.

Kdyby na té párty byla i Pauline, nic takového by se nestalo. Umyly by se, vlezly pod jídelní stůl, propletly se do sebe jako kořata v košíku a žádný kluk světa, dokonce ani Aidan, by neměl dost odvahy čelit Paulininu jazyku, ostrému jako břitva. Jenomže Pauline odjela na tábor s dramatickým kroužkem a Tana se nudila, takže šla na večírek sama.

Kuchyně byla prázdná, na lince se rozlily alkohol a sodovka vsakovaly do rozsypaných bramborových lupínků. Tana si právě sahala pro kávový hrnek, když vtom na druhé straně, kde končila podlaha z černobílého linolea a začínal obývací, spatřila hned za jeho prahem ruku s prsty rozloženými jako ve spánku. Uklidnila se. Takže všichni pořád ještě chrní. Nejspíš se probudila jako první, ačkoli podle světla v koupelně stojí slunce už pěkně vysoko na obloze.

Čím déle však na ruku hleděla, tím více si všímala, že je nějak podivně bledá a kůže kolem nehtů je namodralá. Tanino srdce se rozbušilo, její tělo zareagovalo rychleji, než mysl stačila pochopit. Pomalinku položila hrnek na desku linky a přinutila se opatrně krok za krokem projít kuchyní až k futrům dveří do obývacího pokoje.

Tam si musela zacpat ústa, aby nezačala vriskat.

Žlutohnědý koberec byl ztvrdlý a zčernalý cákanci zaschlé krve, postříkaný jako obraz moderního umění od Jacksona Pollocka. Také béžové stěny pokrývaly krvavé šmouhy a obtisky rukou. A ta těla! Spousta těl. Lidi, které znala od mateřské školky, se kterými si hrávala na honěnou, kvůli kterým plakala i kterým dávala polibky, tu leželi v nepřirozených polohách s těly studenými a bledými, s očima zírajícíma jako dětské panenky ve výlohách.

Ruka poblíž Taniny nohy patřila Imogeně, hezké, boubelaté dívce s růžovými vlasy, která se příští rok chystala na uměleckou školu. Rty měla trochu pootevřené a tmavomodré letní šaty se vzorkem bílých kotev vyhrnuté, takže jí byla vidět stehna. Zřejmě se pokoušela odlézt pryč po čtyřech, jednu ruku měla nataženou vpřed, druhou svírala koberec. Tana zavrávoralala, pak se ale vzchopila a pokračovala hlouběji do místnosti.

Těla Otty, Ilainy a Jony ležela přes sebe. Právě se vrátily z letního tábora pro roztleskávačky a celý večírek zahájily ještě před soumrakem několika sériemi salt vzad, zatímco komáři v teplém vánku bzučeli do uší. Nyní na jejich oblečení ztvrdla uschlá krev a jako rez zbarvila jejich vlasy. Postříkala jim také obličej, takže vypadaly jako pihovaté. Oči všech zůstaly doširoka otevřené, jen zorničky se zakalily.

Lancea našla na gauči, s jednou rukou okolo ramen nějaké dívky a druhou kolem ramen jakéhosi chlapce, hrdla všech viditelně nerovně proděravělá. Všichni tři měli u ruky své plechovky s pivem, jako by večírek stále ještě probíhal. Jejich modrobílé rty vypadaly, že se chystají každou chvíli vyslovit Tanino jméno.

Tana se cítila jako omámená, místnost se s ní zatočila. Klesla na krví pokrytý koberec, sedla si na zem a tlukot v hlavě jí stále sílil. V televizi zrovna někdo stříkal citronový čistič na žulovou kuchyňskou linku, zatímco usmívající se děcko zvesela slízávalo marmeládu z krajíce chleba.

Všimla si jednoho otevřeného okna a v něm vlající záclony. Zřejmě se na večírku muselo udělat příliš horko, všichni se v malém domku potili a zatoužili po chladivém větríku venku. A když ho otevřeli, snadno zapomněli je zase zavřít.

Koneckonců tu byl ještě česnek a také svččená voda na rámech. Takovéto věci se stávaly v Evropě, třeba v Belgii, kde se to na ulicích hemží upíry a kde se obchody neotevírají, dokud se nerozvední. Ne tady. Ne v Tanině městečku, kde už k žádnému útoku nedošlo déle než pět let.

A přesto se to přihodilo. Někdo nechal okno otevřené do noci a dovnitř se protáhl upír.

Měla by popadnout telefon a někam někomu zavolat. Tátovi

ne, ten by si s něčím takovým určitě neporadil. Snad policii. Nebo lovcí upírů, jako třeba Hemlokovi z televize, obrovitému bývalému zápasníkovi s holou hlavou, který všude chodí celý v koženém oděvu. Ten by věděl, co dělat. Její sestra má Hemlokův plakát ve skříni na dveřích, hned vedle zlatovlasého Luciena, svého oblíbeného upíra z města Chladu. Pearlu by jistě nadchlo, kdyby se tu Hemlok objevil. Konečně by ho mohla požádat o autogram.

Tana se začala smát. Věděla, že se to nesluší, takže si položila dlaň přes pusku a zvuk tím zadusila. Před mrtvými lidmi se nesměje. To je jako řehtat se na pohřbu.

Otevřené, nemrkající oči jejích kamarádů ji sledovaly. V televizi hlasatelka předpovídala ojedinělé přehánky. Ukazatel obchodování na burze byl nízký.

Tana si stále dokola připomínala, že na večírek nepřišla Pauline, a měla z toho tak šílenou, sobeckou radost, že se ani nemohla cítit špatně, že Pauline žije, zatímco všichni ostatní jsou mrtví.

Ze vzdálené šatny začal zvonit něčí mobil, lacině pípal melodii *Tainted Love*. Za chvíli přestal. Pak začaly skoro najednou vyzvánět dva jiné, o mnoho blíže, a vytvořily nesourodý, disharmonický dvojzpěv.

Zprávy skončily a běžel zábavný pořad o třech chlápcích žijících společně v bytě s vtipkující lebkou. Kdykoli něco zaskřehotala, ozval se předem nahraný smích publika. Taně přestávalo být jasné, zda ono show skutečně v televizi běží, nebo se jí pouze zdá. Čas líně plynul.

Sama sobě vysvětlovala: Je třeba se zvednout z podlahy, dojít do pokoje pro hosty, kde na posteli leží přes sebe naházené bundy, chvíli hrabat, dokud nenajde svou kabelku, boty a klíčky od auta. Vyštrachá z ní i mobil. Ten bude potřebovat, jestli chce někomu zavolat.

A je to třeba provést hned – takže konec sezení.

Napadlo ji, že nějaký mobil by se dal najít i někde blíž, zasunutý v něčí kapse nebo zastrčený mezi chladnou kůží a ramínkem podprsenky. Představa šacování mrtvol ji ale odradila.

Vstávat, přikázala si.

Přinutila se vstát a opatrně si začala vybírat cestu. Snažila se ignorovat křupání koberce pod svýma bosýma nohama, bránila se myšlenkám na zápach zkaženiny, který v místnosti narůstal. Vzpomněla si na občanskou výchovu z druhého ročníku, kdy jim učitelka vyprávěla o proslulé akci v Corpus Christi, při které se texaská vláda rozhodla zrušit tamní město Chladu a ve dne do něj nechala najet tanky. Každý potenciálně nakažený člověk byl zastřelen, včetně starostovy dcery. Zabito bylo i mnoho spících upírů, vytáhli je z jejich doupat a venku jim usekli hlavu nebo je vystavili slunečnímu svitu. Když pak přišla noc, zbytek přeživších upírů dokázal pobít strážu u brány a uniknout, přičemž po cestě nakazili další desítky a desítky lidí. Upíři z Corpus Christi byli dodnes v televizi oblíbeným terčem lovců odměn.

Tenkrát si měl na to téma ve třídě každý něco připravit. Tana vyrobila dioráma, plastický model s krabicí od bot a spoustou červené barvy, znázorňující novinový článek o asi třech upírech, kteří na útěku z Corpus Christi vnikli do jednoho domu, zabili v něm všechny lidi a mezi mrtvolami odpočívali celý den, dokud zase nepadl soumrak.

To ji přivedlo na myšlenku, že nějaký upír zde v domě klidně ještě mohl zůstat, ten upír, který tu všechny povraždil. Třeba si jí jenom nevšiml, nechal se zaslepit krví a řezničinou a neměl chuť otevírat každá dvířka od skříně či dveře od koupelny, nebo byl alespoň líný odhrnovat koupelňový závěs. Vrhł by se na ni ovšem teď, pokud by jí zaslechl.

Srdce se jí splašilo, bušilo jí zevnitř do žeber. „Huso!“ křičelo na ni, „Huso, huso, huso blbá!“

Taně se zatočila hlava, mělce a rychle dýchala. Věděla, že když takovéto dýchání přijde, je dobré posadit se na zem s hlavou mezi kolena, ovšem kdyby si teď sedla, asi by se už nepřiměla potom znovu vstát. Namísto toho se snažila vydechnout, jak nejpomaleji to šlo.

Nejradši by prudce vyrazila ven, přeběhla trávník a tak dlouho bušila na dveře u sousedů, dokud by ji nepustili dovnitř.

Jenomže pokud by u nich nikdo nebyl doma, bez klíčů, telefonu a bez bot by měla vážný problém. Domek Lanceových ro-

dičů stál v malé osadě s lesem všude okolo. Sousedů jen pár. A Tana také věděla, že jakmile by se dostala z domu ven, za nic na světě by se do něj nevrátila.

Zmítala se mezi pocitem, že by měla rychle utéct a touhou schoulit se do klubíčka jako malý červík, zakrýt si hlavu rukama a jako dítě si opakovat, že „když já nevidím příšery, nevidí ani ony mě“. Ani jeden z těchto nápadů by ji ale nezachránil. Musí se *zamyslet*.

Skrze stromy do obýváku probleskoval sluneční svit sice už pozdního odpoledního slunce, to jistě, ale přece jen slunce. Toho se chytila. I kdyby byl dole upírů plný sklep, nevylezou, *nemohou*, dokud se nesetmí. Takže provede svůj plán. Dojde do pokoje, popadne boty, kabelku, klíče, odjede pryč a tam si oddechne, jako ještě nikdy v životě. Možná si i zařve nebo si dovolí i omdlít za předpokladu, že to udělá v autě, daleko odtud, s vytaženými okénky a zamčenými dveřmi.

Opatrně, velmi pozorně si postupně stáhla z ruky všechny třpytivé kovové náramky a odložila je na koberec, aby po cestě nezvonily.

Tentokrát si při přecházení pokoje uvědomovala sebemenší zaskřípání parket i každý svůj prudší výdech. V každém stinném koutě si představovala zubatou tvář, skrze kuchyňské linoleum jako by se z podlahy draly studené pařáty, zarývaly se jí do kotníků a stahovaly dolů do tmy. Zdálo se jí, že trvá celou věčnost, než se dostala k pokoji pro hosty a otočila klikou.

Tam i přes veškerou svou snahu vyjekla.

Na posteli ležel přivázaný Aidan. Zápěstí a kotníky měl připoutané ke sloupkům, přes ústa lepicí pásku, ale *žil*. Notnou chvíli na něj dokázala jenom zírat, protože ji celou zalil šok. Někdo zatemnil okno pomocí černých odpadkových pytlů připevněných lepenkou, takže do místnosti nemohlo vstoupit sluneční světlo. A vedle postele se s roubíkem v puse a v želiškách válel uprostřed poházených bund další kluk, vlasy černé jako inkoust. Pohlédl na ni. Jeho oči zářily jako rubíny a byly právě tak rudé.

KAPITOLA 2

*Všichni bojujeme proti vlastnímu vyléčení,
vždyť smrt je uzdravením ze všech nemocí.*

Sir Thomas Browne

Když bylo Taně šest let, představovali upíři ve světě pouze loutky nebo kreslené zloduchy s černým vysokým límcem, kabátem s červenou podšívkou a krvelačnými špičáky. Děti se za ně nanejvýš převlékaly během Halloweenu, dávaly si do pusy plastové zoubky a na tvářích si sladkým sirupem kreslily červené kapičky, jako krev.

Během minulého století vyšla spousta knih a bylo natočeno mnoho filmů, které z upírů dělaly romantické hrdiny, takže bylo jen otázkou času, kdy se v tom nějaký upír najde. Našel se v tom Caspar Morales.

Bláznivý a romantický Caspar se rozhodl, že na rozdíl od desítek dávných, tajných upírů, on své oběti *zabíjet* nebude. Omámil je svým kouzlem, napil se trochu jejich krve a pak šel dál od města k městu. Než jej staří upíři dostihli a roztrhali na kusy, nakazil už stovky lidí. A tito noví upíři pak infikovali další tisíce.

První vlna propukla v Casparově rodišti, malinkém městečku Springfield v Massachusetts, přibližně v době, kdy Taně bylo sedm. Springfield se nacházel pouhých osmdesát kilometrů od domu, kde bydlela, takže zprávy o skutečných upírech se obje-

vily nejprve v lokálním zpravodajství, pak teprve v celostátním. Zprvu to znělo jako novinářská kachna. Pak přišla epidemie v Chicagu a další v San Franciscu a Las Vegas. Objevila se zpráva o dívce, která se pokoušela kousnout dealera blackjacku, a když ji policisté vlekli po ulici do auta, zachvátily ji plameny. Jistého podnikatele objevili zalezlého v jeho střešním bytě, obklopeného ohryzanými těly. V noci na Fishermanově nábřeží stálo v mlze osamocené děcko a vztahovalo ruce ke každému dospělému, který mu nabídl pomoc s nalezením tatínka. Pak mu ovšem dítě zarylo zuby do krku. Jedna varietní tanečnice do svého vystoupení zakomponovala krvavé hrátky a od publika předem požadovala vzdání se práva na žalobu. Když její představení skončilo, odcházeli lační po krvi.

Armáda všechny oblasti města, kde nákaza propukla, obehnala plotem. Tímto způsobem vznikla první města Chladu.

„Vampyrismus je americkým problémem,“ prohlašovala BBC. Jenomže pak přišly vlny v Hong Kongu, Jokohamě, Marseille, Brechtu, Liverpoolu. Pak už se nákaza v Evropě šířila jako lesní požár.

V deseti letech Tana pozorovala svou matku, jak sedí před zrcadlem a chystá se na večírek jednoho kupce uměleckých předmětů, který by jí mohl do galerie zapůjčit pár kousků. Měla na sobě úzkou sukni a hedvábnou blůzu v barvě smaragdů. Krátké vlasy si nagelovala dozadu. Právě si připevňovala náušnice s perlami.

„Nemáš strach z upírů?“ zeptala se Tana a opřela se jí o nohu. Cítila její stehna na své tváři a vdechovala vůni jejího parfému. Oba rodiče se obyčejně vraceli domů před setměním.

Matka se jen usmála, z večírku se však vrátila nemocná. *Chladná* se tomu říkalo a zprvu to znělo neškodně, skoro jako by se člověk někde nachladil, smrkal a bolelo ho v krku. Jenomže tohle bylo jiné nachlazení. Poklesla při něm teplota těla, smysly se zostřily, a chuť na krev vás zcela přemáhala.

Pokud se Chladný člověk napil lidské krve, infekce zmutovala. Zabíla svého nositele a pak jej znovu vzkřísila, Chladnějšího než předtím. Chladného skrz naskrz na věky věků.

Podle Centra pro výzkum a prevenci chorob existoval pouze jediný druh léčby. Oběti muselo být zabráněno napít se lidské krve, dokud se infekce z jejího těla nevyplaví, což mohlo trvat až osmaosmdesát dní. Takové služby neposkytovala žádná nemocnice. Zpočátku se Chladní pacienti udržovali pod vysokou dávkou sedativ, jenže pak se jedna zámožná dáma ve středních letech ze svého léčivě navozeného spánku probudila a zaútočila na lékaře. Některým se podařilo chuť na krev přebít alkoholem a drogami, jiným ovšem nepomáhalo nic. Pokud policie zjistila potenciální případ nakažení, zavřela člověka do karantény a odvezla do města Chladu. Tanina matka se toho hrozila, a tak po dvou dnech, kdy se její tělo začalo třást, a hlad po krvi začal být neúnosný, souhlasila s tím, že ji zavřou na jediném místě v domě, které jí dokázalo udržet.

Tana si zapamatovala ty výkřiky, jež o týden později začaly vycházet ze sklepa, a trvaly celý den, když byl otec v práci, a pak dále celou noc. Otec zesílil televizi natolik, že všechny ostatní zvuky přehlušila, a pak se opil, aby mohl usnout. Když se odpoledne Tana vrátila ze školy, její matka jí v pauzách mezi vytím volala k sobě a žadonila, aby ji pustila ven. Slibovala, že bude hodná. Vysvětlovala, že už je jí lépe, že už není nemocná.

„Tano, prosím tě. Vždyť víš, že bych ti nikdy neublížila, svoji krásné holčičce. Miluji tě nade všechno, víc než vlastní život. Tátínek nechápe, že už je mi líp. Nevěří mi a já se bojím, Tano. Nechá mě tu zavřenou navždy, nikdy už mě nepustí ven. Vždycky mě chtěl ovládat, vždycky měl strach z toho, že ho nějak ohroží. Prosím, prosím, Tano. Je mi tu zima a lezou tu po mně ve tmě divné věci. Víš, jak nesnáším pavouky. Ty jsi moje děťátko, má sladká holčička, miláček, a já potřebuji, abys mi teď pomohla. Víím, že máš strach, ale když mě pustíš, budeme pořád spolu, ty, já a Pearla. Zajdeme si do parku, dáme si zmrzlinu a budeme krmit veverky. Na zahrádce budeme vyhrabávat žížaly. Zase budeme šťastné. Dojdeš pro ten klíč, že ano? Dojdi pro ten klíč. Prosím, přines ho. Prosím, prosím, Tano. Dones ten klíč. Dones ten klíč.“

Tana sedávala poblíž dveří do sklepa, prsty si ucpávala uši, po

tvářích jí stékaly slzy a nudle z nosu, a plakala a plakala. Malá Pearla se přibatolila a brečela také. Brečely, když jedly cereálie, brečely při sledování animovaných večerníčků a brečely, dokud neusnuly společně v Tanině postýlce. „Udělej něco, ať přestane,“ prosila Pearla. Tana ale nemohla.

Nejvíce s Pearlou plakaly, když si otec navečer nasadil kovové rukavice, podobné jako mají kuchaři při otevírání ústřic, a velké pracovní boty, aby mohl matce donést jídlo. Měly hrůzu z toho, že se nakazí i on. Vysvětloval jim, že nakazit je může pouze upír, zatímco matka je pořád ještě člověk, takže nemoc nikomu nepředá. Vysvětloval, že se její touha po krvi zas tolik neliší od toho, když mají děti s pica syndromem chuť na křidu, hlínu nebo kovové piliny. Vysvětloval, že všechno bude zase dobré, pokud maminka nedostane, co chce, pokud se Tana s Pearlou budou chovat normálně a nikomu neprozradí, co se s maminkou děje, ani učitelkám, ani kamarádům, dokonce ani dědovi s babičkou ne, protože ti by tomu vůbec nerozuměli.

Zněl velmi klidně a rozumně. Pak odešel do vedlejší místnosti a vyžahnul polovinu Jacka Danielse. A kvílení ze sklepa neustávalo a neustávalo.

Trvalo to čtyřiatřicet dní, než se Tana zlomila, a mamince slíbila, že ji vysvobodí. Třicátého sedmého dne se jí podařilo ukrást kroužek s klíči ze zadní kapsy otcových žlutohnědých kalhot značky Dockers. A když odešel do práce, otevřela všechny petlice, jednu po druhé.

Ve sklepech byla cítit vlhkost. Sestupovala po vzrjících, dřevěných schodech. Maminka přestala kvílet hned, jak se dveře otevřely. Když Tana kráčela níž a níž, všechno velmi ztichlo natolik, že pouhé šoupnutí boty na dřevě znělo jako hrom. Na posledním schodu trochu zaváhala.

Pak ji něco omráčilo.

Tana si pamatovala to nekonečné pálení zubů na kůži. Matčiny špičáky se sice ještě plně neproměnily, přesto se zakously jako dva trny nebo kusadla velikého pavouka. Byla to taková zvláštní kombinace tlaku a bolesti, a také další pocit, jako když z vás všechno rychle uniká.

Bránila se, křičela, plakala, kopala svýma dětskýma nohama a škrábala svými růžovými dětskými nehty. Dosáhla pouze toho, že ji matka sevřela ještě těsněji a roztrhla jí vnitřní stranu paže, takže z ní krev začala stříkat jako z vodní pistole.

Stalo se to před sedmi lety. Lékaři otci řekli, že vzpomínka časem vyprchá a vybledne stejně jako veliká jizva na paži; nevybledlo ale ani jedno.

KAPITOLA 3

*Smrt je odpadnutím okvětního lístku,
aby mohl přijít plod.*

Henry Ward Beecher

Aidan měl oči doširoka otevřené hrůzou, vzpínal se v provazech a snažil se přes pásku něco říct. Tana slověm nerozuměla, z tónu hlasu ale jasně cítila, že ji prosí, aby ho rozvázala a nenechávala ho tam. Nejspíš také hluboce lituje, že zapomněl na její narozeniny a také že ji na Twitteru tak shodil. A docela určitě je mu líto, jak se k ní choval minulou noc. Přeběhla přes ni další vlna hysterie, a ona se málem znovu začala hihňat. Podařilo se jí záchvat spolknout.

Protáhla nehet pod okraj lepicí pásky a začala ji co nejjemněji odtrhávat. Aidan se cukal bolestí a rychle mrkal svýma karamelovýma očima. Vtom se na druhé straně místnosti ozvalo zachrastění řetězů. Tana přestala a vzhlédla.

Upíří kluk chrastil řetězy, třásl hlavou a hleděl na ni s takovou usilovností, jako by se jí snažil něco důležitého sdělit. Když byl živý, býval nejspíše moc hezký, protože pěkně vypadal i teď, jen jeho bledost a vědomí, čím se stal, dodávaly jeho tváři nádech monstra. Měkká ústa, lícní kosti ostré jako břitva, aristokratická čelist mírně pokřivená, to vše působilo dojmem poněkud smutné krásy. Na hlavě měl prales černých kudrlin. Během svého upřeného pohledu kopal nohama, jednou z nich zasáhl postel, a ta zaskřípala. Znovu zatřásl hlavou.

Jasně, jako by si ten fešák přál, aby nechala Aidana umřít a nebrala mu jeho svačinku.

„Zticha bud’!“ přikázala hlasitěji, než zamýšlela, protože ji svíral děs. Nejlepší by bylo přelézt postel a strhnout z okna ty pytle na odpad. Pěkně by shořel na slunci, zčernal by a rozpadl se na kousky popela jako umírající hvězda. Nikdy to v reálném životě neviděla, pouze na YouTube, stejně jako všichni ostatní, které znala. Z myšlenky, že by zabila něco spoutaného okovy a *koukala se na to*, se jí udělalo špatně. Nebyla si jistá, zda by to dokázala udělat.

„Huso, huso, huso,“ připomnělo její srdce.

Tana se s třesoucíma rukama obrátila zpátky k Aidanovi. „Lež klidně, jo?“

Když kývl na souhlas, strhla mu pásku jediným rychlým tahem zápěstí.

„Au,“ zasténal Aidan. Pak se proti ní vrhl, zuby napřed.

Tana mu zrovna chtěla rozvázat první provaz, když se to stalo. Jeho náhlého výpadu se lekla tolik, že ucukla, zavravorala a pozadu padla na hromadu bund. Jeho tupé špičáky jí zavadily o ruku, nedaleko od té staré jizvy.

Aidan ji chtěl kousnout.

Aidan je nakažený.

Zakřičela tak nahlas, že by to stačilo na probuzení celého hnízda spících upírů.

„Ty blbče!“ řvala na něj, a hněv byl to jediné, co ji chránilo před příšernou panikou. Vzchopila se a praštila jej do ramene, jak nejlépe dovedla.

Hekl bolestí a pak se začal usmívat s tím svým debilním výrazem, který mu naskočil pokaždé, když byl přistižen, že dělá něco zlého. „Soráč. Já – já to tak nemyslel. Prostě – prostě tu už ležím celý hodiny a představuju si krev.“

Otřásla se. Hladká kůže na jeho krku vypadala neporušená, mohl být ale pokousán na spoustě jiných míst.

„Prosím, Tano, prosím.“

Nikdy mu nevyprávěla o své matce, on to ale stejně věděl. Věděli o tom ve škole všichni. A také viděl tu její jizvu, roztřepenou

změť vyvýšené lesklé kůže, bledé, po krajích do fialova. Říkala mu, jak to občas bolí, jako by se jí do kosti pod jizvou zasekávaly kousky ledu.

„Kdybys mi trochu dala, tak...“ začal Aidan.

„Tak bys chtěla ty idiote. Byl by z tebe upír.“ Chtěla ho znovu praštit, namísto toho se ale sehnula k bundám a začala je přehrabovat, dokud neobjevila kabelku s klíčky. „Až se z tohoto dostaneme, budeš mi vděčnej jako pejsek, jako ještě nikdy v životě.“

Upíří kluk znovu zakopal nohama a zachrastil řetězy. Pohlédla na něj. Koukal se na ni, pak rychle na dveře, pak zase na ni. Jeho doširoka otevřené oči působily zlověstně a netrpělivě.

Tentokrát pochopila. Něco se blíží. Něco, co ji zaslechlo. Přebrodivla se vrstvou šatstva na podlaze ke komodě, a dotlačila ji ke dveřím. Snad je to udrží. Mezi lopatkami ucítila čůrek studeného potu. Nohy měla jako z olova a napadlo ji, že za pár chvil už nebude schopná dělat nic, schoulí se do klubíčka a zavře oči.

Podívala se na rudookého chlapce a napadlo ji, zda před pár hodinami nebyl jedním z těch, kteří tu popíjeli pivo, tančili a smáli se. Nepamatuje si jej, ale to nic neznamená. Přišlo pár lidí, které neznala, z Conway nebo Meredithu. Včera byl ještě možná člověkem. Taky už ale možná není člověk stovky let. Každopádně teď je z něj monstrem.

Tana vzala ze skříňky hokejový pohár. Jak se ke spoutanému upírovi blížila, cítila jeho váhu v ruce a srdce jí bubnovalo jako prudký déšť na okno za letní bouře. „Teď ti vyndám roubík. A jestli mně zkusíš kousnout nebo tak něco, majznu tě touhle vázou po hlavě, jak nejvíce to půjde, a budu mlátit tak dlouho, dokud budu moct. Jasný?“

Kývl, a nehnul ani očima.

Když odhrnovala vlasy z jeho voskově bílého krku, aby našla uzel roubíku, cítila, jak má chladnou kůži. Nikdy takhle blízko k upírovi nebyla, a netušila, jak zvláštní je být vedle někoho, kdo nedýchá a může zůstat nehybný jako socha. Vůbec se mu nezvedal hrudník. Znovu se jí roztřásl ruce.

V útrokách domu jako by zaslechla nějaký pohyb a potom skřípavý zvuk otevíraných dveří. Přinutila se soustředit na rychlejší rozvázání uzlu, přestože to musela dělat jen jednou rukou. Kdyby tak měla nůž! Když už chodila po kuchyni, mohla si jeden vzít. Hodil by se víc než pozlacená hokejová trofej.

„Hele, to předtím mě mrzí, fakt,“ volal Aidan z postele. „Jsem napůl mimo, chápeš? Už to ale znovu neudělám, nikdy bych ti neublížil.“

„Nejsi zrovna typ, který skvěle zvládá pokušení,“ odsekla Tana.

Pousmál se a pak se rozkašlal. „Já jsem spíš hr na to, že jo? Ale prosím, věř mi, děším se sám sebe. Nic podobného už neudělám.“

Stalo se snad tisíckrát, že nějaká rodina svého nakaženého člena uvolnila z pout a pak čelila jeho útoku. Už to dokonce přestalo zaplňovat titulní stránky novin.

Na druhou stranu vědci tvrdí, že ne všichni upíři jsou bestie. *Teoreticky vzato, když je jejich hlad uspokojen, mohou být stejnými lidmi, jakými bývali dřív, se stejnými vzpomínkami a stejnou možností morálně se rozhodovat.*

Teoreticky.

Uzel konečně povolil. Rychle od rudookého ucouvla, ten ale pouze vyplivl roubík.

„Oknem ven!“ řekl. V jeho hlase zazněl mírný neznámý přízvuk, podle kterého Tana poznala, že nemůže jít o místního hochu, který by byl nakažen minulou noc. „Jdi. Jsou rychlí jako stíny. Jakmile projdou dveřmi, už nebudeš mít čas.“

„Ale ty...“

„Přikryj mě silnou dekou či dvěma dekami, a já se pod nimi před sluncem ukryji.“ Nevypadal o moc starší než Aidan, ale jeho hlas prozrazoval mnoho zážitků. Věty tvořil trochu staromódním způsobem. Na chvíli se jí ulevilo. Alespoň je tu někdo, kdo ví, co dělat, i když jím není ona sama. A i když ten někdo není člověk.

Stála teď mimo jeho dosah, takže pohár postavila opatrně zpět na skříňku, kam patřila, zpátky na místo, kde ji najdou Lanceovi rodiče a – Tana musela samu sebe zarazit a přimět se k soustře-

dění na to neskutečné tedy a teď. „Co tě spoutalo?“ zeptala se upíra.

„Dostal jsem se do špatné společnosti,“ odvětil suše a ona na chvíli zapochybovala, jestli si nedělá legraci. Představa, že by mohl mít smysl pro humor, ji přivedla do rozpaků.

„Bacha,“ ozval se z postele Aidan, „nevíš, co může udělat.“

„Ale víme, co bys udělal ty, že ano?“ osočil upír Aidana svým sametovým hlasem.

Za oknem slunce klesalo do korun stromů. Na správná rozhodnutí už moc času nezbývalo.

Musela to zkusit.

Na posteli pod Aidanem ležela prošívaná deka, a ona ji zpod něj začala vytahovat. „Jdu do auta,“ oznamovala oběma. „Přijedu pod okno a vy si vlezete do kufru. Mám velký klíč na výměnu pneumatik, s tím snad zvládnou rozbít ty dřevěné mřížky v okně.“

Upír na ni užasle pohlédl. Pak vrhl pohled na dveře a jeho obličej dostal lstivý výraz. „Kdybys mě osvobodila, mohl bych je zadržet.“

Tana potřásla hlavou. Upíři jsou silnější než lidé, ne ale zas o tolik, že by je nedokázalo udržet železo. „Já myslím, že je pro nás všechny lepší, když zůstaneš v řetězech. Akorát ne tady.“

„A seš si jistá?“ zeptal se Aidan. „Gavriel je přece upír.“

„Varoval mě před tebou a před nimi. Nemusel. Vrátím mu to tak, že...“ zaváhala a pak se zamračila. „Jak jsi mu to řekl?“

„Tak se jmenuje,“ vzdychl Aidan. „Gavriel. Když mě ostatní upíři přivazovali k posteli, říkali jeho jméno.“

„Uf.“ S posledním zatažením se Taně podařilo vytrhnout deku zpod Aidana a hodit ji *Gavrielovi*.

Tlukot srdce cítila až v krku, ale společně se strachem pocítila i nával adrenalinu. Ona je zachrání.

U dveří se najednou ozvalo šátání a klika se pohnula. Vyškřikla, vylezla na postel a přeskočila Aidana, aby se dostala k oknu. Plastový pytel sletěl na zem po jediném rychlém trhnutí, a místnost pozlatilo pozdní odpolední slunce.

Gavriel záupěl bolestí, hlouběji se zavrtával pod deku a pokoušel se lépe schovat za další komodu.

„Je tu furt spousta světla!“ zahulákala Tana mezi prudkým oddechováním. „Radši sem nelezte!“ Šramot za dveřmi ustal.

„Nenechávej mě tu,“ řekl Aidan, když se Tana začala pokoušet otevřít staré posuvné okno, po mnoha letech na dešti celé zpuchřelé. Svaly jí svírala křeč, ale zatlačila znovu. Dřevěné okno se pohnulo s hlasitým zavráním o kousek vzhůru. Snad to k protáhnutí bude stačit, zadoufala. Chladný, sladce vonící větrík zanesl dovnitř vůni zimolezu a čerstvě posekané trávy.

Ohlédla se na hromadu z prošívané deky a bund, kde se ve stínu komody ukrýval Gavriel, a zhluboka se nadechla. „Nenechám tě tu,“ řekla Aidanovi, „slibuju.“

Dneska už nikdo nezemře, ne když je může zachránit. A určitě nenechá umřít někoho, o kom si kdysi myslela, že jej miluje, i když je to pitomec. A ani toho mrtvého kluka, který jí dal dobrou radu. A snad nezemře ani ona.

Předklonila se a protáhla hlavu pod okenní tabulí, zcela ignorujíc třísky ze starého, zšedivělého dřeva a úlomky rozpraskané barvy. Kabelku prohodila ven. Pak se trochu prohnula, aby přes spodní rám dostala prsa, a zvedla se v bocích, aby dosáhla na venkovní parapet. Přitáhla se ven, ještě kousek ven, a vrhla se po hlavě do keřů. Krátký pád jí způsobil mnoho drobných oděrek. Na chvíli jako by slunce svítilo příliš a tráva byla až moc zelená. Převrátila se na záda a zaposlouchala se.

Byla v bezpečí. Po obloze plula oblaka, lehká a načechraná jako cukrová vata. Utvářela celá horstva, města s hradbami, tlamy s řadami ostrých zubů a také ruce napřážené dolů z nebe, plameny a...

Náhly závan větru způsobil, že se zatřásly větve stromů a dolů popadalo pár jasných, zelených listů. V trávě vedle jejího ramene zabzučela moucha, a připomněla jí tím všechna ta těla uvnitř, jak se k nim budou mouchy slétávat, přistávat na nich, jak se na nich vylihnou červi, budou si vyvrtávat chodbičky, nekonečně se množit jako mor, dokud se celá místnost nezaplní mračnem much, které bude vypadat jako pohyblivý koberec. A jediné, co bude slyšet, bude bzukot jejich blanitých křídel.

Tana se roztřásla stejně jako ty stromy, ruce i nohy se jí chvěly

a zalil ji pocit nevolnosti tak prudce, že se sotva stihla obrátit na kolena, než začala zvracet.

Ale vždyť jsi říkala, že můžeš propadnout panice, připomněla jí jedna část její osobnosti.

Ted' ale ještě ne, ještě ne, opakovala si, ačkoli už samotný fakt, že znovu vyjednává s vlastním mozkiem, znamenal, že je na tom špatně. S vypětím sil se postavila na nohy a pokoušela si vzpomenout, kam zaparkovala auto. Šla po svažitém trávníku k řadě vozů a pak podél ní, dotýkala se kapot a měla pocit, že začne znovu zvracet, kdykoli uvnitř zahlédla nějaké věci, třeba knihu, svetr, korálky na zpětném zrcátku, všechny ty symboly lidského života, věci, které jejich majitelé už nikdy neuvidí.

Konečně přišla až ke svému starému fordu Crown Victoria, s vrznutím otevřela dveře, vklouzla dovnitř a chvilku si vychutnávala známou slabou vůni benzínu a oleje.

Koupila jej za tisícovku, kterou dostala k sedmnáctinám, a postříkala ho limetkově zeleným sprejem, takže ze všeho nejvíc připomínal policejní auto po nájezdu vandalů. Spolu s otcem opravili motor během jednoho z nemnoha období, kdy zrovna neměl tu svou mizernou depku, při které si nemohl ani vzpomenout, že má dvě dcery.

„Crown Vic“ byl veliký a robustní vůz, jenž benzín doslova hltal. Když přibouchla jeho dveře, poprvé za celou tu dobu, kdy vyšla ven z koupelny, a dost možná že i za celý ten čas, co byla na večírku, pocítila, že má věci pod kontrolou.

Jen ji napadlo, jak dlouho to tak asi zůstane.

KAPITOLA 4

Proč se bát smrti?

Jde o nejkrásnější životní dobrodružství.

Charles Frohman

Tana měla tajemství, o kterém s nikým nikdy nemluvila, a tím byl stále se vracející sen. Občas se jí nezdál celé měsíce, jindy naopak třeba celý týden každou noc. Byla v něm znovu s matkou, obě nemrtvé, na sobě vlající bílé šaty s volánky okolo krku a na lemech sukně. Běhaly spolu nocí v jakési temné pověsti vyprávějící o krvi, lesích a sněhu, o dívkách s havraními vlasy se rty v barvě rudých růží a ostrými zuby bělostnými jako mléko.

Způsob, jakým se nakazily, se pokaždé lišil, obyčejně to ale vypadalo asi takhle: Z Tany se stala Chladná, nikoli z matky. Podrobnosti nehrály roli, kdo ji kouzl a jak, se ve snu neřešilo. Většinou sen začal tím, jak ji otec vleče do sklepa a říká, že už ji nikdy, vůbec, vůbec nikdy nepustí ven. Tana úpěla, naříkala a prosila, hotová přehlídka zármutku, skrápěla jej slzami, ale jeho srdce zůstalo tvrdé jako kámen. Nakonec už toho jejího pláče měl dost a mrštil s ní dolů ze schodů.

Vrazila hlavou do dřevěného zábradlí a pokusila se jej zachytit a zbrzdit pád, avšak přestože do něj zaryla nehty, neudržela se. S vyraženým dechem skončila dole na podlaze.

Na studené sklepní dlažbě pak seděla, lezli jí po ruce pavouci, slyšela šramot brouků a myši se vykrádaly z přítmí, aby jí uz-

muly pramínek vlasů a použily ho na stavbu svých hnízd. Shora zazníval křik matky, pokoušející se otce přesvědčit, aby Tanu pustil, a také sestřin pláč. Jenomže kdykoli matka otce nazvala krutým, on šel, a na dveře přidal další zámek, až nakonec na dveřích viselo třicet mosazných zámků a k nim náleželo třicet mosazných klíčů. Každého dne musel otec všechny odemýkat, když jí nesl misku s vodou a druhou misku s kaší, které pokládal na nejsvrchnější schod. Pak zase musel všechny ty zámkové zamknout.

Časem se Tana naučila tu zvonkohru klíčů nazpaměť, věděla, jak dlouho potrvá, a tak se vykradla po schodech nahoru, jakmile začala. Tam na něj číhala. Počínal si sice obezřetně, ne ale dost. Když se dveře otevřely, vyskočila a kousla ho. Kutáleli se oba dolů, zaklesnutí do sebe. Když se pak probrala, byla z ní upírka, a otec ležel vedle ní v bezvědomí.

Dolů sešla matka, Tanu objala svými jemnými pažemi a řekla, že vše bude v pořádku, brzy spolu odejdou, jen jí musí Tana nejprve kousnout. Velice naléhala, vysvětlovala, že nemůže snést pomyšlení na to, jak je Tana někde ve světě sama. Chce prý s ní být navždy. Někdy matka ve snu Tanu dokonce prosila.

Prosím, Tano, prosím.

V každém snu ji Tana kousla. Ve snech z raného dětství chutnala krev podobně jako jahodová limonáda nebo šuměnky. Při příliš rychlém pití bublinky pálily až v mozku. Když trochu zestárla, olizovala si jednou řeznou ranku na prstu, a tato chuť mědi a slz se jí pak objevovala i ve snech.

Když pak Tana matku nakazila, ta rychle kousla otce, dokud byl ještě v bezvědomí, neboť aby se její přeměna mohla dokončit, potřebovala lidskou krev. Zároveň na tom nebylo vůbec nic špatného, protože kousnutím od nakaženého se člověk sám Chladným nestane, na to musí být upír. Nakonec jej uložily do postele. Nejspíš byl unavený.

Poklidně spal. Tana s matkou řekly Pearle, že až bude starší, vrátí se pro ni. Pak si oblékly dlouhé šaty a odešly do noci, matka a dcera upírky, aby společně lovily a pronásledovaly své oběti v ulicích.

Patřily k těm dobrým, podobně jako zapálení vědci, kteří infikují sami sebe, jen aby mohli prozkoumat lépe určitou chorobu. Nebo jako upíři, kteří loví jiné upíry za odměnu, třeba jako ta upírka z Řecka, která dodnes žije se svým manželem – člověkem. Vždycky mu přes noc navaří a nechá mu jídlo, aby si ho ohřál, až ona bude přes den spát v zahradním sklípku v hrobě z čerstvě nakypřené půdy. Tana s matkou se chovaly také tak a nikdy nikoho nezabily, ani nešťastnou náhodou.

Ve snu bylo všechno snadné, dokonalé, v pořádku až navěky.

Ve snu ji matka milovala více než kohokoli a cokoli jiného. Více než smrt.

„Nechci se stát upírkou,“ opakovala si Tana znovu a znovu.

Jenomže ve snu jí tak trochu byla.

KAPITOLA 5

Koho bozi milují, umírá mladý.

Menander

Při přejezdu přes Lanceův trávník Tana přejela stočenou zahradní hadici a rozryla záhon s narciskami, který tam vysázela jeho matka. Zařadila zpátečku a Crown Vic nacouval k oknu, jak nejbliže to šlo. Jakmile nárazník ťukl o zeď, vyskočila ven, vylezla na střechu auta a zkoušela se protáhnout zpátky dovnitř, tentokrát s klíčem na pneumatiky v ruce.

Musela to zkoušet několikrát, párkrát nadskočila a přitahovala se rukama a kopala nohama. Když se jí to nakonec povedlo, a ona se s poškrábanými lýtky a dlaněmi ocitla uvnitř, uvědomila si, že místnost je o poznání temnější než předtím. Stíny se prodlužovaly a odpoledne se nezadržitelně měnilo ve večer. Nejspíš už je šest nebo dokonce sedm. Ve vzduchu visel těžký pach smrti.

„Tano,“ vydechl Aidan, jakmile ji uviděl. „Tano, jakmile se setmí, jsou tady. Řekli nám to.“ Vypadal bledý a zoufalý, ještě víc než když odcházela. „Všichni umřem, Tano.“

„*Condamné à mort*,“ zašeptal hlas na druhé straně dveří. Zaslechla, jak si ta stvoření něco v předsíni šeptají mezi sebou a hladově přecházejí z místa na místo. Čekají na západ slunce.

Ruce se jí zase rozklepaly.

Otočila se na Gavriela, jenž ji sledoval těma strašidelně granátovými očima, schoulený v koutě jako havran. „Co to říkají?“

„Přemnoho paprsků světla tu stále ještě tančí,“ zavolal na ně ze své hromady dek a bund, přičemž Tanu úplně ignoroval, „jen račte dál. Rád uvidím, kterak se loupe vaše kůže. Rád bych...“

„Neříkej to!“ zarazila ho, plná strachu. Kdyby se upíři vlomili dovnitř, vůbec by nevěděla, co dělat.

Asi by utekla. Nechala by je tu.

Aidan se napnul v provazech. „Furt mu něco říkají v různých jazycích. Dost francouzsky. Cosi o nějakém Ostnu z Istry. Asi má těžkej problém.“

„Jo?“ zeptala se Tana.

„Ne tak docela,“ odvětil Gavriel.

Tana pokrčila rameny a toužebně pohlédla skrze okno na své zaparkované auto. *Osten z Istry?* Před časem sledovala jakýsi noční pořad jménem *Za závojem: Tajemství upírů z dob, kdy svět ještě nebyl Chladný*. Dva týpci ve tvídovém saku vyprávěli o svém výzkumu zaměřeném na to, proč upíři v minulosti zůstávali tak dlouho v utajení. Ve starých dobách evidentně několik málo upírů coby diktátorů vládlo nad obrovskými územími, v nichž žili další upíři v podstatě jako jejich poddaní. V těch dobách si upíři vybírali za oběť jen takové lidi, které nikdo nepostrádal, a po jídle je zabili. Pokud se stala chyba a oběť přežila dostatečně dlouho na to, aby se stihla napít krve, musel takového nového upíra i všechny, které stačil během svého krátkého, krvelačného života kousnout, pronásledovat a zabít právě Osten. Být Ostnem pro staré upíry znamenalo napůl trest, napůl poctu.

Oba tvídoví učenci kvákali, jak tito Ostnové museli mít napilno, když Caspar Morales vyrazil na své světové turné, a oni se pokoušeli zastavit nákazu, která se už vymkla kontrole.

Osten z Istry z toho podle všeho zešílel. V pořadu ukazovali starý filmový záznam setkání pod pařížským hřbitovem Père-Lachaise. Elegantně oblečení upíři projednávali různé záležitosti. Osten byl zavřený v kleci, obličej i tělo potřísněné krví, a chechtal se. A chechtal se ještě víc, když odhalili skrytého kameramana a přivlekli jej ke kleci. Pak divoce zavyl a prokousl mu hrdlo. Tana viděla výrazy v bledých tvářích okolních upírů. Osten vyděsil i je.

„Takže tě *loví* Osten z Istry?“ Z představy, že Osten je venku ze své klece, ji zamrazilo. „A to jako není problém?“

Gavriel mlčel.

Asi by měla rozvázat Aidana a vypadnout, i když to znamená nechat tu jednoho svázaného upíra, aby zadržel bůhvíkolik těch na druhé straně. Měla by ho opustit, i když je to nefér.

Nadechla se. „Máš poslední možnost. Potřebuješ zachránit, nebo ne?“

V obličejí se mu objevil prapodivný výraz, skoro jako by ho šokovala. „Ano,“ řekl nakonec.

Snad proto, že skoro všichni ostatní byli mrtví a že si sama připadala také trochu mrtvá, rozhodla se Tana, že i takový upír si zaslouží být zachráněn. Asi by bylo jistější ho tu nechat, to ale už věděla, že neudělá.

Přešla ke Gavriellovi a pohledem zkoumala zákruty řetězů. Jeden byl obtočen okolo nohy postele. Ruce měl Gavriel spoutány dohromady před tělem okovy, takovými těmi, co mají kolem každého zápěstí zavírací půlkruhy, a ty jsou řetězem spojené mezi rukama. Stejná měl kolem kotníků a obě pouta, dolní i horní, byla navíc spojena dalším řetězem mezi sebou.

Nejsnazší vysvobození by spočívalo v nadzdvihnutí postele, což by asi býval mohl udělat i sám, kdyby neměl spoutané ruce. Na to ale neměla dost síly, zvláště ne když na posteli ještě navíc leží Aidan.

„Zvládneš mě nekousnout?“ otázala se ho.

Aidan dlouho váhal. „Nevím.“

Tak aspoň je upřímný, že.

Ze změti na podlaze popadla Gavrielův roubík a vlezla na kraj postele. „Ještě nejsi nakažený dlouho, zkus to.“ Předklonila se, a jak nejrychleji dovedla, natáhla látku Aidanovi přes ústa a na zadní straně hlavy mu zavázala dva uzley, aby mu chvíli trvalo, než se z toho dostane. Doufala, že by mu to přinejmenším pár vteřin zabralo, snad.

Zůstal v klidu a nechal ji to provést. Když skončila s roubíkem, začala rozmotávat provazy, kterými měl svázané nohy. Šlo to rychle, sláva, nebyly tam žádné uzly. Musela přitom v posteli

přelézt přes něj, a ačkoli byl Chladný a ačkoli jim hrozilo nebezpečí, Aidan stejně nazdvihl jedno obočí a zaculil se.

Chtěla ho nějak odpálkovat, ale zrovna si na jeho levém kotníku všimla dvou ranek s trochou odřenin okolo a namodralou krví pod kůží. Prudce se nadýchla, ale neřekla nic, ani se jich nedotkla. Vypadaly až příliš soukromě.

Nešlo se tomu vyhnout, musela mu rozvázat i ruce. Posadil se, opřel se o čelo postele a začal si hladit zápěstí. Kaštanové, rozčuchané vlasy mu padaly do tváře, jako by se právě probudil.

Rychle s nimi do auta, říkála sama sobě. Zamkneš je do kufru, odjedete pryč, a ostatní se vyřeší až potom.

„A jestli si ten roubík zkusíš sundat, bouchnu tě tímhle,“ varovala ho, zdvihla velký klíč ze země a zamávala mu s ním rádoby výhružně před očima.

Jelikož Aidan nemohl mluvit, vydal pouze zvuk, který se dal považovat za souhlas.

„Fajn, a teď mi pomoz odpojit Gavrielova pouta od postele,“ nařídila.

Aidan prudce zavrtěl hlavou.

„Na dohadování není čas,“ prohlásila.

Svšil ramena a povzdechl si. Dlouze se na něj podívala a on zdráhavě oběma rukama popadl roh postele. Tana si klekla, a když Aidan postel nazdvihl, řetěz uvolnila. Rychle jej vytáhla a Aidan pustil postel zpátky na zem, až se dřevěná podlaha zatřásla a zaduněla.

Upír se pohnul, zatahal za spojovací řetězy a celé to začalo řinčet jako ve filmových scénách ze středověkých věznic.

Zvedl paže s železy.

Aidan se pokoušel něco říct, ale díky roubíku z toho vzešlo jen huhlání. Tana odhadovala, že si jistě pouští na špacír svůj sarkasmus.

„Je tu celá role odpadových pytlů, kterými bylo zatemněné okno,“ řekla a ukázala na podlahu na věci, které tu upíři zanechali, „možná bychom tě do nich mohli zabalit, a kdyby z tebe sklouzla deka, slunce by tě nespálilo. Můžeme to slepit páskou. Jestli ti tedy nevadí, že budeš vypadat jak strašidlo.“

Upír se usmál se zavřenou pusou.

Tana podala černé pytle a lepicí pásku Aidanovi. Dřepnul si do stínu a začal Gavrielovi slepovat podivný plastový hábit. Vypadalo to přesně tak pitomě, jak Tana předvíдалa.

„Jestliže se zraním,“ řekl Gavriel během Aidanova krejčovského výkonu, „musíte na mě být velmi opatrní.“

„Budeme dávat pozor,“ odpověděla mu, „buď bez starostí.“

„Ne, Tano, naslouchej mi,“ opakoval. „Musíte na mě dávat pozor.“

Bylo to poprvé, co vyslovil její jméno, a znělo v jeho ústech s tím divným přízvukem dost cize.

„Nenecháme tě popálit,“ odušila, otočila se a začala strkat ruce do kapes všech možných bund, v naději, že v ní někdo z kluků měl nůž. „I když jsi upír a nejspíš bys to zasluhoval.“

„Promiň,“ říkala každému z mrtvých, kterým prohledávala bundy, rozepínala zipy a knoflíky kapes. „*Promiň Courtney. Promiň Marcusi. Promiň Rachel. Promiň Jone. Omlouvám se, že já jsem živá, a vy mrtví. Mrzí mě, že jsem usnula. Omlouvám se, že jsem vás nezachránila, a teď si ještě беру vaše věci. Omlouvám se. Omlouvám se. Omlouvám se.*“

Žádný nůž ani bodec. Jediné, co našla, byl provázek s několika náboženskými symboly z celého světa, jež k němu byly přivázány, včetně velikého Hórova oka, které se blýskalo svými káminky, a pak malá, zazátkovaná lahvička s růžovou vodou, v níž plaval kousek popínavé rostliny, plný trnů.

Taně se hodil jakýkoli ochranný předmět. Provázek i vodu nacpala do kabelky. Pak vzala mobil Rachel Meltzerové, vytočila na něm 911 a hodila ho na postel.

Za dveřmi zavržala prkna.

„Myšičko myš,“ pronášel hlas skrze klíčovou díрку, „jestlipak víš, že kočka se raduje, když se snažíš?“

Aidan pod roubíkem tlumeně zasténal. Tana pocítila vlnu hrůzy, kterák jí přebíhá po zádech. Byl to všezachvacující zvířecký strach, nesmírný a nepochopitelný. Existují věci, které umí myslet a mluvit, a přece ji chtějí zabít a sníst. Dlouhou chvíli se nemohla ani pohnout.